PROLETARI DIN TOATE ȚARILE, UNIȚI-VA !

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXXVI – Nr. 9400 | 8 PAGINI – 30 BANI | Simbătă 16 februarie 1980

Astăzi (de la ora 16), la Neapole

MECIUL DE FOTBAL ITALIA – ROMÂNIA, un important test pentru „campania mundialului '82"

● „11"-le nostru, în formula consacrată în turneul sud-american ● Italienii, echipa-etalon din Argentina, minus Benetti și Bellugi ● Partida va fi transmisă integral la posturile noastre de radio și televiziune

NEAPOLE, 15 (prin telefon). Afișe mari pe care le întîlnești aproape la fiecare pas reamintesc amatorilor de sport din acest atrăgător oraș că sîmbătă după-amiază se va disputa aici, pe marele stadion San Paolo, întîlnirea amicală internațională de fotbal dintre reprezentativele Italiei și României. Stabilind ca această interesantă confruntare să fie găzduită de Neapole, federația italiană a avut în vedere marea pasiune pentru fotbal a napolitanilor, precum și temperamentul lor vulcanic, care este în măsură a da aripi „11"-lui peninsular. Organizatorii au pus în vînzare 80 000 de bilete, cu prețuri variind între 2200 lire italiene (aproximativ 3 dolari), la peluză, și 18 000 lire la tribuna centrală, sperînd să obțină o rețetă foarte bună, cu atît mai mult cu cît vremea primăvăratică de aici îmbie și mai mult lumea pe stadion.

Desigur însă că pe gazdele noastre le interesează, la fel de mult ca beneficiul financiar, și evoluția propriei echipe, care se pregătește în vederea participării la turneul final al campionatului european, programat — după cum se știe — în luna iunie în Italia (unele

ITALIA

Zoff
Gentile — Scirea — Oriali — Cabrini
Colovatti — Tardelli — Antognoni
Causio — Rossi — Bettega

Arbitru : Charles Corver (Olanda)

D. Nicolae — Cămătaru — M. Răducanu
Balaci — Bölöni — Dinu
Munteanu II — Ștefănescu — Sameș — Tilihoi
Iordache

ROMÂNIA

Constantin FIRĂNESCU

(Continuare în pag. 4—5)

Din agenda de lucru a deputaților din sectorul 5 al Capitalei

„SĂLAJ–VICINA", UN COMPLEX SPORTIV PENTRU COPIII CARTIERULUI

— Tovarășe Dimitrie Morgoș, știm că sînteți deputat de peste 20 de ani în Consiliul popular al Sectorului 5 din Capitală, circumscripția electorală nr. 23. Știm, de asemenea, că zilele trecute cetățenii din cartierul cuprins între „Sebastian" și „Telefoane-Rahova" v-au desemnat — din nou — drept candidat al Frontului Democrației și Unității Socialiste pentru alegerile de deputați în Consiliul popular al Sectorului 5. Și mai știm că sportul a figurat mereu pe agenda dumneavoastră de lucru.

— Păi, știți ceva... Ce nu știți este că, indiferent ora, cine-mi bate la ușă, îl poftesc în casă. Iar dacă vine în problema sportului din cartier, e obligat să guste și dintr-o dulceață de coacăze... Ce spuneți de grădină ? Vara e o minune!...

— Deci, îndrăgiți sportul.

— Iubesc copiii ! Vreau să spun că sînt dintre aceia care caută să facă și ceva pentru cei mici. Iar noi, oamenii „celebrelor" cartiere de odinioară — Rahova, Ferentari și Măgurele — am zis că un dar pe măsura dragostei lor pentru mișcare ar fi un stadion frumos, înconjurat de un parc și mai frumos. L-ați văzut ?

— Bineînțeles.

— Acum, iarna, Complexul nostru sportiv Sălaj-Vicina are activitate ceva mai redusă, dar vara... Vara, tot ce e „pantalon scurt" pe o rază de trei cartiere vine aici, pe frumoasele terenuri de fotbal, handbal,

volei, baschet, atletism etc. Și nu vine așa, pentru o oră — două ; s-a terminat antrenamentul, începe joaca ! Unde ? Pe locurile anume amenajate pentru joacă. Mă corectez : pe multele locuri amenajate pentru joacă.

— De ce vă „corectați" ?

— Așa, dintr-un sentiment de mîndrie, de datorie împlinită față de bucuria copiilor din cartier de a avea terenuri anume pentru joacă și sport. Vedeți dumneavoastră, în această parte a vechiului București, multe generații de copii au crescut pe maidane. Copii buni, dar majoritatea fără ghete, lăsați dimineața în fața casei și găsiți către seară tot pe stradă, ceva mai încolo, la colțul „bulevardului", în așteptа-

Vasile TOFAN

(Continuare în pag. a 6-a)

Astăzi și mîine, în sala de la „23 August"

ATLEȚI DIN 6 ȚĂRI IAU STARTUL ÎN „CUPA DE CRISTAL"

● Campionatele naționale ale seniorilor, momentul de vîrf al sezonului indoor ● Repetiții pentru „europene"

Ieri și astăzi, adică Ion Söter *și* Adrian Proteasa, *fostul și actualul recordman național la săritura în înălțime* Foto : D. NEAGU

Cum este și firesc, capul de afiș al reuniunilor atletice ale sezonului de sală îl constituie desfășurarea finalelor campionatelor naționale ale seniorilor care reunesc la start pe cei mai buni atleți ai țării, seniori dar și juniori. Și dacă acestui concurs de amploare i se mai adaugă, în completare, o competiție internațională cum este această „Cupă de cristal", aflată acum la a XII-a ediție, este limpede de înțeles că iubitorilor atletismului din Capitală, atîția cît își pot găsi loc sub plafonul sălii din parcul „23 August", le va fi oferit un spectacol sportiv nu numai atractiv, pe planul întrecerilor, ci și de o calitate superioară.

Ne gîndim, de pildă, că pentru atleții noștri fruntași, dar nu numai pentru ei, ci și pentru oaspeții lor din **R. D. Germană, Grecia, Iugoslavia, Turcia și Ungaria** (și-a anunțat participarea în ultima clipă), întrecerile de la sfîrșitul acestei săptămîni constituie o serioasă verificare și o opțiune pentru apropiatele campionate continentale de la Sindelfingen. Se așteaptă, de aceea, rezultate cît mai bune, cu rezonanță continentală la fiecare dintre probele concursului. Să nu uităm, de asemenea, că nu peste multă vreme rezultatele de astăzi și mîine vor sta la baza performanțelor în aer liber, în cadrul amplelor pregătiri pe care atleții le fac în vederea startului lor la a XXII-a Olimpiadă...

Campionatele noastre au me-

Romeo VILARA

(Continuare în pag. a 8-a)

Dosarul psihologiei sportive (V)

MENTALITATEA DOMINANTĂ ÎN MEDIUL SPORTIV, FACTOR DETERMINANT PENTRU OBȚINEREA PERFORMANȚELOR

Poate oare tînărul sportiv, ca simplu individ, să se realizeze în viață și în performanță, în izolare, numai pe baza unui talent de excepție ? Oare Nadia Comăneci a răsărit ca o stea pe firmamentul gimnasticii și sportului mondial numai pentru că este un fenomen ivit, întîmplător, la Onești, în România ? Răspunsul este la îndemîna oricui. **Marile talente, cele sportive, ca și altele, se dezvoltă numai într-un mediu social cu un solid suport, cu o mentalitate sănătoasă, cu gînduri și aspirații conforme cu principiile care conduc și stimulează colectivitatea.** Marile succese ale gimnasticii noastre feminine uimesc acum lumea, deoarece antrenorii, în frunte cu Bela Karoly, profesorii, sportivele și părinții sportivelor au reușit, cu ani în urmă, să aibă **o mentalitate comună, au gîndit și acționat în interesul colectiv, pentru consacrarea gimnastelor, a gimnasticii românești, pentru performanțe înalte, pentru gloria sportivă a patriei.** Acest comportament a atras atenția oficialităților și locuitorilor municipiului Gh. Gheorghiu-Dej, care au înconjurat cu dragoste școala de gimnastică și au sprijinit-o unanim. **Curînd, întreaga țară a fost captivată de acest nucleu de aur a cărui forță sportivă și morală își trăgea seva dintr-o mentalitate sănătoasă, pilduitoare în sport, care aducea ceva nou, neprevăzut.** Gimnastica devenea, la noi, a treia ramură sportivă care, după rugby și handbal, urma și dezvolta o cale spre înalta performanță, pe baza unui admirabil climat : **o atmosferă de entuziasm și dorința de pregătire temeinică, de dăruire și disciplină conștientă, de renunțare temporară la unele distracții și plăceri, de aspirație comună la primele locuri în lume.** Cei ce se adunau în jurul rugbyștilor și handbaliștilor **erau numai acei suporteri care gîndeau și se comportau la fel ca antrenorii și sportivii.** Aceștia aveau o mentalitate comună, de o calitate superioară,

Aurel NEAGU

(Continuare în pag. a 2-a)

Ei sînt campionii noștri olimpici

MIHAELA PENEȘ (Tokio, 1964)

„VREAU SĂ STRÎNG LA PIEPT ȘI MEDALIA DE AUR A EVEI"

Mihaela Peneș a cîștigat titlul olimpic la suliță cînd avea 17 ani. „Miracolul" s-a produs la Tokio, în 1964. A fost o performanță care a stîrnit o mare vîlvă.

În această evocare am socotit necesar să refacem puțin drumul spre medalie, pentru cititorii mai tineri.

— Ce s-a întîmplat, Mihaela, pînă la Tokio ?

— *Am făcut suliță timp de 3 ani, începînd din 1961, la liceul 21. Înainte de asta, însă, am avut o educație sportivă în familie. Am făcut natație, începînd de la 7 ani, numeroase excursii pe munte, deși sîntem bucureșteni, am jucat mult fotbal pe stradă, mie plăcîndu-mi foarte mult sporturile* mai băiețești, *iar ca un început de performanță, am făcut tir.*

— Să ne reamintim de medalia olimpică de aur.

— *Nu eram o necunoscută. Eram campioană europeană de junioare și figuram printre primele zece performere ale lumii, cu 54,54. Dacă nu mă înșel, aruncasem chiar peste 55. Concursul olimpic a fost extraordinar. Și acum mă trec fiorii cînd mă gîndesc cum au evoluat lucrurile. În cursul dimineții, la calificări, am reușit să intru în finală ca prin urechile acului, cu 51,21, baremul fiind de 51,00. Eram, desigur, o cantitate neglijabilă, cu atît mai mult cu cît aruncătoarea sovietică Gorceakova a reușit un fantastic record mondial, în calificări, aruncînd 62,40 !*

— Mai sperai să urci pe podium ?

— *N-am avut timp să sper. La prima aruncare am reușit 60,54 și am rezistat, cu această cifră, tuturor asalturilor. Uimită de acest rezultat, Gorceakova n-a reușit să se adune și a aruncat un 57.*

— La numai 17 ani ai reușit, deci, totul.

— *Nu chiar totul. Între 17 și*

Ioan CHIRILĂ

Continuare în pag. a 6-a)